

LA SENYORA TATIANA I EL CAMALEÓ FANTÀSTIC

La senyora Tatiana era propietària d'una fàbrica d'unes galetes molt venudes a Polònia.

Quan es va jubilar, als 68 anys, va decidir anar-se'n a viure a alguna ciutat a prop del mar. La ciutat de Wolin, a la costa del mar Bàltic, li va semblar perfecta: no era ni massa gran ni massa petita, estava envoltada de boscos i hi havia unes casetes magnífiques.

Es va instal·lar en una casa amb jardí i es va dedicar a descansar i a passejar. No va tardar massa a adonar-se que passejar sola era una mica avorrit. Necessitava algú que li fes companyia. I si buscava una mascota?

A les afores de la ciutat hi havia un refugi d'animals on segurament hi trobaria un animal de companyia.

El dia que hi va anar l'oferta era reduïda: una granota que no la va convèncer perquè saltava massa; un peix vermell i negre que no podria portar a passejar; un gat pelut que, de segur, li faria malbé les cortines i el sofà; una aranya que li feia massa por; només quedava a la llista un camaleó petit que ningú sabia d'on havia sortit.

Hauria de ser el camaleó. Tota decidida es va emportar l'animaló cap a casa. Pel camí va pensar que l'hauria d'anomenar d'alguna manera. Maxim. Sí, Maxim era un bon nom.

La senyora Tatiana li va comprar una caseta per a què pogués dormir calent. Ella se'n va anar a dormir, però el que no sabia era que el camaleó era màgic i podia pensar.

Quan la senyora Tatiana es va adormir el Maxim va creure que ella li havia posat aquest nom perquè volia que fos molt gran. Aleshores, el rèptil va trobar una capsa amb llevat que la senyora Tatiana tenia de la seva fàbrica de galetes. Al cap d'una estona el camaleó va començar a canviar d'un color a un altre , a un altre ... i així durant tota la nit.

L'endemà quan la senyora Tatiana es va aixecar es va quedar impressionada perquè el Maxim s'havia fet molt gran. El seu cos tenia forma de plàtan gegant, la seva cua semblava un cargol, els seus ulls eren tan grans com dos volcans, la seva llengua s'estirava fins a tres metres i, fins i tot, hi podia sentir, tot i no tenir orelles.

La senyora Tatiana tenia un problema, ara no podia anar a passejar perquè el Maxim era molt gran i no passava per la porta i ,a més a més, faria molta por a la gent del carrer. La senyora Tatiana havia de buscar una solució. Va rumiar durant tres hores fins que va tenir una idea. Va pensar que si feia una galeta gegant amb aliments caducats no se li posaria bé i es tornaria a fer petit.

Va posar fil a l'agulla i va anar a buscar farina, ous, sucre, mantega i un ingredient especial... xocolata caducada!!!! Va trigar cinc hores en fer la galeta gegant i quan va estar llesta li va donar al Maxim. La senyora Tatiana estava nerviosa, espantada, tremolant i molt impacient per veure si el seu pla funcionaria.

Van començar a passar els minuts i la senyora Tatiana encara no observava cap canvi en el seu camaleó. Els nervis no deixaven d'augmentar i estava molt preocupada per saber si realment funcionaria o no. Al cap de dues hores, quan ja pensava que no havia trobat cap mena de solució, va començar a passar una cosa molt estranya.

El Maxim va començar a canviar de color sense parar. Primer, la seva gran cua es va fer molt petita. Després, els seus ulls es van fer tan petits com un pèsol. La seva llengua també es va fer més menuda, semblava un fideu. El seu cos gegant també va començar a ser cada cop més petit. Quan el Maxim va deixar de canviar de color i també de forma i mida, la senyora Tatiana es va ficar les mans al cap quan va veure que el seu camaleó era tan petit com una formiga.

La senyora Tatiana va anar a buscar una lupa i un telescopi per observar com era ara el Maxim. Com que era tan petit, la casa que li havia comprat anteriorment era gran i ja no la podia fer servir, per tant, n'hi va construir una de nova amb cartró reciclat, petita i adequada a les seves noves necessitats.

Aquella mateixa tarda, va anar a passejar amb el Maxim i com ara era tan petitó no paraven de passar coses: la gent el xafava sense voler, el Maxim entrava a dins de les sabates i de la roba de totes les persones que passaven pel seu costat, els gossos intentaven menjar-se el camaleó i el vent feia que volés i que després fos molt difícil trobar-lo.

La senyora Tatiana, que tornava a estar molt preocupada, va decidir tornar a casa i fer una nova galeta per intentar que tornés a recuperar la seva mida.

Però aquest cop encara va resultar pitjor. El camaleó es va tornar a fer gegant i li van sortir ales! La senyora Tatiana, desesperada, va començar a buscar en llibres antics alguna fórmula màgica que pogués tornar el Maxim a la seva mida original.

Finalment, va trobar un encanteri que sí que podia revertir l'efecte. Havia de tornar mesclar els ingredients que havia fet servir en la primera recepta amb els de la segona. Però hi havia una petita condició; per a què realment funcionés, hi havia d'afegir un ingredient màgic secret: una escata d'un rèptil que només es trobava en un volcà de l'Àfrica. Com s'ho faria per aconseguir l'ingredient que li feia falta? Era una missió que havia de complir pel seu compte. La senyora Tatiana es va armar de valor, va cavalcar sobre el Maxim i va marxar volant a la recerca de l'escata perduda.

Enmig de la sabana africana es van trobar amb una tribu que asseguraven saber on estava l'escata. Després de seguir les seves indicacions, van aconseguir trobar el volcà. Mentre el sobrevolaven, la senyora Tatiana va

veure el rèptil endormiscat dins del cràter, s'hi van apropar sigilosament amb el propòsit d'agafar-li una escata. De cop i volta va obrir un ull i els va mirar fixament, però encara van tenir temps d'agafar-la i sortir volant, mai millor dit!

Durant el camí de tornada a Wolin, ambdós estaven eufòrics per haver trobat l'escata però al mateix temps angoixats per no saber si aconseguirien el seu propòsit.

Quan van arribar a casa, la senyora Tatiana es va posar mans a l'obra i va començar a fer la galeta. Amb molt d'amor va barrejar tots els ingredients i la va posar al forn. Quan va ser freda el Maxim se la va menjar. A poc a poc va anar canviant de colors, de forma i de mida, li van desaparèixer les ales i va tornar a ser el petit camaleó del que la senyora Tatiana es va enamorar al refugi d'animals. Va comprendre que potser l'ingredient secret no era ni la xocolata caducada ni l'escata del rèptil de l'Àfrica, sinó l'amor que compartia amb la seva mascota.

I conte contat, les transformacions s'han acabat!